

Met liefs uit Londen

Sarah Jio bij Boekerij:

Die avond aan het meer

Bloesem in de nacht

De geheimzinnige tuin

Eiland in bloei

Bloemen voor mijn dochter

Om nooit te vergeten

Met liefs uit Londen

Sarah Jio

Met liefs uit Londen

Als Valentina haar moeders boekwinkel erft, reist ze naar Engeland om te ontdekken wie haar moeder was - en er achter te komen wie ze zelf is

ISBN 978-90-225-9490-2
ISBN 978-94-023-1818-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *From London With Love*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock en AdobeStock
Zetwerk: Zetspiegel, Best

© 2022 Sarah Jio
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn prachtige nichtjes
(en bloemenmeisjes),
Selah en Johanna,
met liefs van tante Sarah*

UITEINDELIJK
WORDEN WE ALLEMAAL VERHALEN.

– *Margaret Atwood*

Lieve lezer,

Of je dit nu leest in het jaar waarin ik het schrijf, 2020, of lang nadat deze bladzijden zijn gepubliceerd, of zelfs als ik niet langer leef (dat is de pracht van verhalen – ze blijven voortbestaan), ik heb je wat verhalen van mezelf te vertellen voordat je ook maar één blik op de eerste bladzijde werpt. Door jarenlang boeken te schrijven – dit is mijn elfde – ben ik gaan begrijpen dat een boek voor een auteur iets is als een baby voor zijn moeder. Ik ben de moeder van drie zoons die op dit moment veertien, twaalf en tien zijn. Toen zij baby's waren, weigerde ik ze aan een oppas over te dragen zonder een instructie. 'Hij vindt peer heel lekker,' zei ik dan. Of: 'Als hij naar bed moet, wordt hij altijd een beetje verdrietig. Wil je hem dan een verhaaltje voorlezen?' Het zou net zo vreemd aanvoelen om jou dit boek te geven zonder er eerst een beetje over te tutten.

In 1992 was ik een onbeholpen meisje van veertien dat moest zien om te gaan met beugels, jongens en school, terwijl ik ook nog eens moest bekomen van een heel fout kapsel, misschien zelfs van een afschuwelijk permanent. Datzelfde jaar veranderde ik van een enthousiaste lezer in een verslinder van boeken. Op de een of andere manier ontdekte ik de geweldige Ierse schrijfster Maeve Binchy en las alle titels van haar die ik maar kon vinden. Terwijl ik watertrapte in de woeste rivier van mijn jongemeisjesjaren, boden haar gezellige verhalen een reddingsvlot dat ik zo hard nodig had. Ik nam me toen plechtig voor dat ik – als ik ooit de kans kreeg een boek te schrijven, laat staan zou ontdekken hoe ik het kon uitgeven – zou proberen om voor mijn lezers heel eigen, gezellige plekken te creëren.

Dat heb ik met al mijn boeken geprobeerd, inclusief Met liefs uit Londen. Halverwege het schrijven van deze roman, gebeurde er iets totaal onverwachts. Het leven zoals we het allemaal kenden, werd op z'n kop gezet, met dank aan de COVID-19-pandemie. Meer dan een

maand had ik koorts, was de school van mijn jongens gesloten en kwam alles op bizarre wijze en met piepende remmen tot stilstand. Maar dat was het moment waarop deze roman in wording juist de gezellige kleine wereld werd die ik zo wanhopig nodig had. Aan het eind van een lange schrijfdag, als de honden uitgelaten moesten worden en de kinderen honger hadden, merkte ik dat ik nog even wat langer op deze vertroostende pagina's wilde blijven.

Op momenten van onzekerheid dacht ik terug aan het mooiste moment op de mooiste plek, toen de man met wie ik nu ben getrouwd mij op een avond in 2017 ten huwelijk vroeg op het prachtigste plekje in Notting Hill (als je net zo dol bent op de film Love Actually als ik dan weet je precies waar ik het over heb). En opeens wist ik waar mijn verhaal zich zou afspelen. Londen.

Sommige plaatsen in dit boek zijn natuurlijk verzonnen, maar vele ontdekte ik er tijdens twee onderzoeksreisjes. Op een avond had ik het geluk dat ik werd uitgenodigd voor een diner in de Royal Automobile Club, waar twee scènes in dit boek zich afspelen. En ik kan je vertellen dat de RAC net zo chic en befaamd is als je je misschien voorstelt. Ik koester de herinnering aan die avond.

En nu vertrouw ik je mijn baby toe. Ik dwing mezelf me terug te trekken, ook al zou ik lang door kunnen gaan... en door kunnen gaan. Met liefs uit Londen en de vele personages zijn nu van jou. Ik vermoed dat je dit boek in een strandtas of handtas zult stoppen, misschien zelfs zult klaarleggen voor een reisje binnenkort (misschien wel naar Londen!), of het heerlijk thuis zult lezen.

Waar je ook bent, waar het leven je ook mee naartoe neemt, ik hoop dat je dit verhaal net zo vertroostend vindt om te lezen als het voor mij was om te schrijven.

*Met liefs
uit Seattle, xo,
Sarah*

Valentina

LONDEN, ENGELAND

3 november 2013

‘Er zijn veel, heel veel, betere dingen in het vooruitzicht dan de dingen die we achterlaten,’ zegt de vreemde naast me in het vliegtuig – een vrouw van in de zestig met een gevederde pony en een haarelastiekje om haar linkerpols dat zo strak zit dat ik het grootste deel van de vlucht bang ben geweest dat het een medisch spoedgeval zou worden.

Tijdens mijn reizen door de jaren heen heb ik een lange lijst van twijfelachtige medepassagiers gehad: de negentigjarige man die 3781 keer aan mijn been zat en vervolgens een winderig dutje deed, de huilerigste baby ooit, de vrouw die te veel miniflesjes rum dronk en kwijlend op mijn schouder in slaap viel.

Deze vlucht lijkt ik te zijn gezegend met de ‘Sentimentele Redenaar’. We waren nog niet opgestegen of Kletskous op 26B had Shakespeare, Marilyn Monroe en, als ik het me goed herinner, Muhammad Ali al geciteerd.

Mijn vermoeide, nietszeggende blik baart haar kennelijk zorgen, want haar mondhoeken storten ineen tot een teleurgestelde frons. ‘Arm kind,’ zegt ze hoofdschuddend. ‘Ken je C.S. Lewis niet? Dat is triest.’

‘Ja,’ zeg ik. Ik doe mijn ogen dicht, laat mijn hoofd tegen de leu-

ning zakken en probeer te slapen... ik doe in elk geval alsof. 'Het is... diépriest.'

En dat is het ook. Ik ben er zojuist van beschuldigd dat ik een citaat van een van mijn lievelingsschrijvers niet ken, maar ik ben te moe om mezelf te verdedigen. Wat is er nou triester? Het citaat zelf.

Er zijn veel, heel veel, betere dingen in het vooruitzicht dan de dingen die we achterlaten.

Mijn ogen vliegen open als het vliegtuig boven Londen de landing inzet en onverwachte turbulentie me tegen de Sentimentele Redenaar aan gooit, die nu elk moment Gandhi of misschien Moeder Theresa zal gaan citeren, vermoed ik. Gedachten razen door mijn hoofd. Stel dat C.S. Lewis het mis had? Stel dat er geen betere dingen in het vooruitzicht zijn? Stel dat...?

Het vliegtuig schokt weer als het onder een wolk door vliegt en het landingsgestel wordt uitgekapt. Even later landen we met een doffe dreun op Heathrow.

Ik kijk uit het raam. Dus dit is Londen.

De Sentimentele Redenaar hapt naar adem en zoekt jachtig naar haar inhalator, terwijl ik een eerste blik op Engeland en de schijnbaar eindeloos grijze luchten werp. Een dikke laag mist en donkere wolken vermengen zich als een troebel aquarel... en mijn eigen grijze bui. Grijs op grijs op grijs.

Met een zucht haal ik mijn tas uit het bagagevak en loop als verdoofd verder. Ik ben vijfendertig. Dit zou hoofdstuk dertien uit mijn leven moeten zijn – misschien al wel hoofdstuk zestien. Maar op de een of andere manier heb ik het gevoel dat ik ben teruggeworpen naar het eerste begin, of nog erger, dat ik gedwongen word tot een bewerkelijke herschrijving.

Hoofdstuk 1: Een gescheiden Amerikaanse in Londen.

'Mevrouw,' zegt de Sentimentele Redenaar, en ze tikt me op mijn schouder. 'Ik geloof dat u... uw boek bent vergeten.'

Ze geeft het me en ik laat mijn blik, even beschaamd als afwijzend, over de voorkant glijden. *Scheiden zonder je gezond verstand*

te verliezen. Ik heb alleen de eerste twee hoofdstukken gelezen, zo heimelijk mogelijk, maar haakte al snel af en heb het vervolgens in het zijvakje gestopt voor het gegarandeerde plezier van de volgende passagier. Ik bedoel, wat voor therapeut noemt een hoofdstuk nou *Vergeet hem, duik met een ander in bed?*

‘Arm ding,’ zegt de Sentimentele Redenaar met een glimlach.

Deze brave burger verdient een sticker!

‘Lig je in schéiding?’

Ligt het aan mij of zegt ze het woord ‘scheiding’ meerdere decibellen te luid? De twee vrouwen links van ons kijken me meewarig aan.

Ik knik. ‘Ja... nog niet zo lang geleden.’ Meer blikken glijden mijn kant op. Alsof ik een sticker op mijn rug heb met: ONLANGS GESCHIEDEN.

‘Vergeet niet, lieverd,’ zegt mijn trans-Atlantische reisgenoot, ‘dat het een tijd duurt om over een relatie heen te komen, zes maanden voor elk jaar dat je samen was.’

Dat heb ik eerder gehoord, van andere goedbedoelende mensen, maar ik vind het altijd een beetje verwarrend en, nou ja, beangstigend. Nick en ik zijn bijna twaalf jaar getrouwd geweest, dus volgens die berekening zal ik nog... zes jaar in verdriet en zelfhaat zwelgen? Wie heeft dat belachelijke gegeven verzonnen, en kunnen we er met z’n allen mee instemmen dat het complete onzin is?

Dat kan toch niet anders?

Ik haal een stel voor me in om de onvermijdelijke volgende vraag van de Sentimentele Redenaar te ontlopen. *Mag ik vragen... wat ging er mis?* Want dan word ik in die afschuwelijke hoek geduwd waarin ik gedwongen ben om uit te leggen dat mijn man, een advocaat, mij heeft ingeruild voor de drieëntwintigjarige assistente met wie hij het al maanden deed. En ja, ik geloofde dus echt dat hij al die avonden moest overwerken. Haar naam? O, Missy, met haar eindeloos lange benen en valse wimpers die ze overal op Instagram laat zien.

Mijn eigen account is @booksbyval. Op momenten dat ik over inspirerende ideeën uit de romans op mijn nachtkastje had moeten posten, stalkte ik Missy. Ja, schuldig. Je vraagt je natuurlijk af: is ze... aantrekkelijk? Slim? Ja, allebei, maar vind je niet dat het verboden zou moeten zijn om altijd en eeuwig roze zwoele lippen te hebben én summa cum laude af te studeren?

Ze zijn nu een stel. Missy en Nicky. #VoorElkaarGemaakt, dat stond in elk geval in een van haar posts, waarin ze nonchalant hints liet vallen over de nieuwe liefde in haar leven: mijn man, of liever gezegd, mijn aanstaande ex.

Ik voel me net een zombie als ik door de paspoortcontrole ga, dolblij dat ik van de Sentimentele Redenaar af ben. Ik scan mijn paspoort in de machine die vervolgens rood begint te knipperen en loeien. Even later komt een douanebeambte naar me toe die me vertelt dat ik steekproefsgewijs ben geselecteerd voor een nadere screening.

Natuurlijk.

‘Loopt u maar even mee, mevrouw,’ zegt hij, en hij brengt me naar een kamertje waar ik hem mijn paspoort overhandig. ‘Bent u hier op vakantie?’

‘Eh...’ stamel ik, terwijl hij in mijn tas rommelt, mijn ondergoed boven op mijn spijkerbroek, en de oude AC/DC-sweater waar ik geen afscheid van kan nemen, ook al kreeg ik hem van Nick toen we net wat met elkaar hadden. ‘Vakantie?’

Ik schud mijn hoofd? ‘Nee.’

‘Zaken, dan?’ gaat hij verder, terwijl hij met handschoenen aan mijn koffertje doorzoekt.

‘Nee,’ zeg ik, en ik wrijf over mijn voorhoofd. ‘Geen zaken.’

‘Tja, wat dan, mevrouw?’

Ik slik moeizaam en vermijd zijn onderzoekende blik die me lijkt te doorboren. ‘Mijn moeder is overleden,’ flap ik er uiteindelijk uit.

Een zweempje menselijkheid verschijnt in zijn ogen... een zweempje, maar het is zichtbaar. Misschien is dat het enige goede aan de

dood... dat het de scherpste kantjes verzacht.

‘Gecondoleerd,’ zegt hij. Hij geeft me mijn paspoort terug en is even stil. ‘Alles in orde. Welkom in Engeland.’

Ik knik als hij me via een aparte uitgang uitlaat, en volg dan de borden naar de bagagehal, waar ik mijn twee grote koffers van band 11 haal en naar buiten loop, op zoek naar een taxi. Ik zwaai naar een wachtende chauffeur die hangend tegen zijn auto een sigaret staat te roken.

‘Waarnaartoe?’ vraagt hij, terwijl hij mijn bagage inlaadt.

‘Primrose Hill,’ zeg ik.

Hij knikt. ‘Weer naar huis?’

Nu de scheiding bijna officieel is en het huis in Seattle is verkocht, is Primrose Hill mijn bestemming. Maar het is een onbekende plek.

Ik haal mijn schouders op. ‘Zoiets.’

Als hij wegrijdt, klampen de regendruppels zich uit alle macht aan de ramen vast. Ik doe mijn ogen dicht en zie onmiddellijk het gezicht van mijn moeder die me in de achteruitkijkspiegel stralend aankijkt. Ze zingt dat oude nummer ‘Sara’ van Stevie Nicks en schakelt naar de vierde versnelling. Ik was toen twaalf. Twee weken later was ze... weg.

Ik veeg met mijn mouw over het beslagen raam en bedenk hoe moeilijk het was toen ze weg was. Papa deed zijn best, maar kon haar plaats niet innemen. Dat kon niemand.

Boeken verdoofden de pijn. In de prachtige verhalen was ik in het gezelschap van eindeloos veel personages met levens die net zo ingewikkeld waren als het mijne.

Ik ging bibliotheekwetenschappen studeren, met een specialisatie in zeldzame antieke boeken. Noem me een echte nerd, maar ik vond het heerlijk om hele dagen achter de balie van de plaatselijke bibliotheek te zitten, te midden van die hemelse geur van boeken, terwijl mijn ambitieuze echtgenoot zijn rechtenstudie afmaakte en aan zijn klim op de bedrijfs ladder begon. De enige ladder die ik interessant vond, was degene die naar de plank met oude boeken leidde.

Een bibliotheek is een wereld op zich, met een eigen ritmesectie zelfs, het gerammel van hardbacks die op stapels worden gelegd en op planken gezet worden, het klikken van een stempel dat de inleverdatum aangeeft, moeders die hun kinderen tot stilte manen, lezers die op hun tenen van de ene boekenkast naar de andere lopen, onverwachte schatten ontdekken en de tijd vergeten.

Toen ik ontdekte dat Nick vreemdging, vluchtte ik naar de bibliotheek, naar mijn favoriete vestiging in Fremont in Seattle, waar ik kon verdwijnen. Dan liep ik snel naar de afdeling Fictie, liet me in een versleten stoel in een hoekje zakken en huilde en huilde. Als de tranen niet meer kwamen, las ik.

Op wat onze laatste avond samen zou blijken te zijn, maakte ik kip Parmezaan en hij zei dat het de lekkerste was die hij ooit had gegeten. Daarna keken we een aflevering van *Mad Men*, en toen die was afgelopen, kuste hij me welterusten. De volgende ochtend deed ik mijn ogen open en ging ik ervan uit dat het lege bed naast me betekende dat hij vroeg naar zijn werk was gegaan, iets wat hij heel vaak deed. Maar op mijn nachtkastje vond ik een handgeschreven briefje dat niets en tegelijkertijd alles zei.

Val,

Het spijt me zo. Het zal me altijd spijten.

Nick

De grond zakte onder mijn voeten vandaan, want ik wist het. Misschien had ik het al die tijd geweten. Maar daar stond het dan, in zijn handschrift, in harde zwarte inkt. Ik was altijd dol geweest op zijn s'en – met kleine slingerende staartjes – maar nu zagen ze er vreemd, zelfs wreed uit, alsof ze kalligrafische samenzweerders waren in deze akelige gang van zaken. Ik maande mezelf tot rust, ter-

wijl de woorden door me heen galmden tot de realiteit van de situatie eindelijk tot me doordrong: Nick ging bij me weg.

Toen de telefoon een paar minuten later ging, nam ik behoedzaam op.

‘Ja, hallo.’ Het was een man met een Brits accent. ‘Ik ben op zoek naar mevrouw Valentina Baker.’

‘Daar spreekt u mee,’ zei ik. Ik wreef langs mijn ogen, terwijl er een kille lucht door het slaapkamerraam stroomde. ‘Waar gaat het over?’

‘Het gaat over uw moeder, Eloise Baker.’

Ik sperde mijn ogen open en ging rechtop in bed zitten. Ik had haar naam al heel lang niet gehoord en het was meer dan twintig jaar geleden dat ik haar voor het laatst had gezien. ‘Sorry, met wie spreek ik?’

‘James Whitaker. Ik werk voor Bevins and Associates in Londen. We zijn een vermogensbeheerder. Uw moeder was cliënt bij ons.’

Uw moeder.

Mijn moeder.

Het was alsof deze vreemde aan de telefoon me de sleutel van een kluis vol stoffige oude herinneringen had gegeven. Ik deed mijn ogen stijf dicht, maar als bemoeizuchtige spoken eisten ze mijn aandacht op. En daar was ze, mijn moeder, op de laatste ochtend dat ik haar ooit zag. Onderaan de trap stak ze haar armen naar me uit. Ik bestudeerde haar mooie gezicht met die scherpe gelaatstrekken en boeiende kristalblauwe ogen. Ze droeg een lange, soepele lichtblauwe jurk met ruches langs de zoom.

De man aan de telefoon schraapte zijn keel en het beeld spatte als een zeepbel uiteen. ‘Het spijt me, maar ik heb vervelend nieuws voor u,’ ging hij verder. ‘Uw moeder... ze... ze is afgelopen dinsdag overleden na een strijd tegen eierstokkanker. Ik heb begrepen dat ze vredig is heengegaan en geen pijn had.’

Ik slikte moeizaam. Het was alsof ik geen gevoel meer in mijn armen en benen had – vreemde ledematen die aan mijn vertwijfelde

lijf vastzaten. Mijn hart bonkte zo luid dat dat het enige was wat ik kon horen. Hoe kon ze nou dood zijn? Het leek zo... egoïstisch. Alsof haar laatste ademteug een volmaakt geplaatste laatste klap in mijn gezicht was. Hoewel ik de hoop op een hereniging allang had opgegeven, had ik kennelijk toch nog ergens gehoopt dat het misschien zou gebeuren. Ooit. Zoals je in boeken leest, als het leed uit het verleden op wonderbaarlijke wijze op de laatste bladzijden wordt opgelost – tranen worden gedroogd, een gebroken hart wordt gelijmd. Ik had ook zo'n afloop moeten krijgen. Maar nee, die van mij zou tragisch zijn: Nicks brief en nu dit. Ik had eens een boek gelezen over een vrouw die drie keer in één jaar door de bliksem werd getroffen. Het was alsof hij haar achternazat.

Nee, nee, nee. Ik knipperde mijn tranen weg. Droomde ik? Was het allemaal een nachtmerrie?

Terwijl Whitaker verderging, vond ik het steeds onwerkelijker worden. Ik luisterde, maar zijn woorden klonken verdraaid en leken van ver weg te komen.

‘Uw moeder heeft u als enige erfgenaam aangewezen. Daar valt ook het pand in Primrose Hill onder – dat is een prachtige buurt in Londen, waardevast. Het gebouw is oud, maar goed onderhouden. Het bestaat uit twee appartementen op de eerste en tweede verdieping. En de boekwinkel op de begane grond.’

Ik schudde mijn hoofd toen zijn woorden eindelijk tot me doordrongen. ‘De... bóékwinkel?’

2

Eloise

LONDEN, ENGELAND

11 januari 1968

‘Je ziet er perfect uit, El,’ zei mijn beste vriendin Millie geruststellend. ‘De vraag is, is hij goed genoeg voor jóú?’ Ze sloeg haar arm om mijn middel en legde haar hoofd op mijn schouder. Allebei staarden we naar de spiegel in de gang van ons appartement.

‘Misschien moet ik de blauwe jurk aandoen. Is rood... te veel? Wees eerlijk, het is je plechtige taak als mijn vriendin om me te waarschuwen als ik er dellerig uitzie.’

Ik draaide me een kwartslag om en was direct blij dat ik de thee die middag had overgeslagen. Eén scone met jam en de rits zou zijn opengebarsten. Ik kon amper ademen, maar dat maakte me niets uit.

Ik glimlachte naar ons spiegelbeeld – beide versies van ons in de spiegel: de twee meisjes die elkaar op hun negende hadden leren kennen, en de volwassen vrouwen die de wegen van de wereld bewandelden. We waren vanaf het begin een onwaarschijnlijk stel – ik een spicht met blond haar en een bleke huid, en Millie, het langste meisje van de lagere school die boven me uittorende, met haar bruine vlechten en bot geknipte pony op haar voorhoofd.

Millie had weinig belangstelling voor jongens en later mannen – maar ik was het tegenovergestelde. Mijn verzameling kalverliefdes

en jongvolwassen romances waren talrijk en weinig indrukwekkend. Maar de droom van een sprookjesromance bleef diep verankerd in mijn hart. Net als mijn lievelingspersonages in boeken verlangde ik naar mijn eigen versie van ware liefde, ook al vond Millie het allemaal onzin.

Maar Roger Williams, de edelachtbare Roger Williams, was bepaald geen onzin. Na mijn werk was hij met me naar buiten gelopen en had hij me gevraagd of ik met hem wilde eten in de Royal Automobile Club. Ik was bijna ter plekke van mijn stokje gegaan, op de hoek van Brompton.

Hij verkeerde weliswaar in kringen waar ik niet toe behoorde, maar dit was 1968, niet 1928. Een meisje uit de East End kon best uit eten met de man van haar keuze, ook als die uit de Londense high society kwam.

Millie knipte voorzichtig het label van de zijkant van mijn jurk. Het was een uitspatting die een gat had geslagen in mijn loon van afgelopen week, maar het was noodzakelijk voor een afspraakje met een van de aantrekkelijkste en meest begeerde vrijgezellen van de stad. Rogers vader, Sir Richard Williams, was een onderscheiden militair commandant, een van Churchills vertrouwelingen ten tijde van de oorlog, en zijn moeder kwam regelmatig in Buckingham Palace.

‘Hoe heb je hem ook alweer ontmoet?’ vroeg Millie, alsof ik haar nog niet genoeg had verteld en zij op zoek was naar hiaten in mijn verhaal.

‘Dat heb ik je al gezegd... in Harrods. Weet je nog, hij wilde een verjaarscadeau voor zijn moeder kopen?’

‘Of zijn vriendin,’ zei ze met een grimas.

Ik slaakte een zucht. ‘Toe nou, Mill. Kun je niet gewoon blij zijn voor me?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Nou, wat heeft hij voor haar gekocht?’

‘Een sjaal,’ zei ik met een glimlach. ‘Van Hermès.’

Millie was niet onder de indruk. ‘Je helpt een klant en vervolgens... vraagt hij je uit? El, lieverd, Roger Williams heeft ongetwijfeld meer charme in zijn pink dan de meeste andere mannen in hun hele wezen, maar vergeet niet dat hij een van de beruchtste playboys van Londen is.’

‘Doe niet zo truttig,’ zei ik.

‘Ik wil gewoon niet... dat je gekwetst wordt, dat is alles.’

‘Het komt wel goed, Mill,’ beloofde ik haar. ‘Ik ga vanavond met hem uit en ik ben van plan ervan te genieten.’

Millie leek niet overtuigd. ‘Wat zal Frank wel niet denken?’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Frank? Maak je je nu serieus zorgen om Frank?’

‘Nou ja, hij is verliefd op je.’

‘Welnee, hij is niet verliefd op me,’ wierp ik tegen. ‘Trouwens, dat hij me een paar keer mee uit eten heeft genomen, betekent nog niet dat ik zijn eigendom ben.’

Ik staaarde nog even naar mijn reflectie in de spiegel, en hoewel ik Millies bezorgdheid snel had verworpen, had ze wel een beetje gelijk. Frank, een Amerikaanse zakenman die ik afgelopen maand in een bistro in Primrose Hill had ontmoet, leek in de verste verte niet op mijn gebruikelijke aanbidders – serieus, met een beetje warrig haar. Toen hij bij de toonbank tegen me aan was gebotst, waardoor ik mijn thee had gemorst, had hij erop gestaan me te trakteren op een lunch, en om de een of andere reden had ik ja gezegd. Ik kon me niet herinneren wanneer ik ooit zo veel had gelachen als die dag. Hij droeg een pak dat dringend vermaakt moest worden, dat zag ik meteen, maar hij had iets oprechts. Toen hij vroeg of ik het weekend daarop met hem wilde dineren, en het weekend daarna ook, zei ik ja. Ik genoot van zijn gezelschap, ook al ging mijn hart niet sneller slaan als ik bij hem was.

Millie zag hem direct zitten. ‘Eindelijk ga je uit met een fatsoenlijke man,’ fluisterde ze me toe, toen ik voor ons tweede etentje in zijn auto stapte. Daar had ze misschien gelijk in, maar als het om

romantiek ging, was ik er nog niet uit. Frank Baker bleef een vraagteken.

In het appartement boven ons klonk een luide dreun. Geschreeuw, daarna een huilend kind. Millie en ik keken elkaar veelbetekenend aan. In deze slechte buurt van Londen waren moeders overwerkt en uitgeput en vaders vaak aan de drank.

Millie had haar verhalen, net als ik.

Mijn eigen vader veranderde in een monster als hij dronk. Toen ik nog geen tien jaar oud was, sloeg hij mijn moeder een keer zo hard in haar gezicht dat ze bloedde. Diezelfde avond kwam ze, met een doek tegen haar wond, op de rand van het bed zitten om met me te bidden en me welterusten te kussen. ‘Lieve Heer die in de hemel zijt, geef mijn lieve Eloise de mooiste dromen en laat haar groot worden en met een prins trouwen en nog lang en gelukkig leven.’

‘Als jij iets in je hoofd hebt, El, dan ben je niet te stuiten,’ zei Millie, en ze veegde een pluisje van mijn jurk. ‘Maar beloof me dat je vanavond voorzichtig doet en Frank niet afpoeiert. Hij...’

‘Hij houdt van me, ja ja,’ antwoordde ik sarcastisch. En wat dan nog? Ik was hem en geen enkele man mijn liefde verschuldigd. Daar zou ik me aan vastklampen totdat ik het zeker wist. En natuurlijk zou ik het zeker weten! Net als in mijn lievelingsromans zou er een gevoel zijn. Ik zou het direct weten. Tot die tijd mocht ik toch zeker wel plezier maken? Ik stelde Millies bezorgdheid op prijs, maar wat wist zij nou van liefde?

Ik haalde nog eens diep adem en rechtte mijn rug. ‘Mijn lieve vriendin,’ ging ik verder, en ik begon te stralen toen ik op straat iemand hoorde toeteren. ‘Maak je geen zorgen om mij!’ Ik gaf haar een zoen op haar wang en legde de twijfel die ik haar ogen zag naast me neer. ‘Je bent een schat. Alles komt goed!’

Mijn hart begon sneller te slaan toen ik uit het raam keek en zag dat Rogers auto voor het huis stond te wachten. Een glimmende zwarte Rolls-Royce. Toen hij me afgelopen week vroeg waar de auto me op kon halen, had ik een verhaal verzonnen over ‘liefdadigheids-

werk' dat ik in de East End deed. 'Je bent te goed voor deze wereld,' had hij droogjes gezegd. 'Mij zou je nooit in die buurt zien.' Ik had veelbetekenend geglimlacht en het verdriet in mijn hart genegeerd. Ik hield mezelf voor dat het een leugentje om bestwil was, een noodzakelijke smoes om toegang te krijgen tot een beter leven, het leven waar ik altijd van had gedroomd. En net als een personage in een boek, kon ook ik een rol spelen.

Terwijl Millie met haar armen over elkaar in de deuropening stond, keek ik uit het raam en wuifde naar de chauffeur die naast de chique auto stond. 'Ik kom eraan,' zei ik, en de woorden kwamen mijn mond uit alsof ik ze al duizenden keren had gesproken.

De chauffeur, een grijze man met een serieuze blik, keek me nieuwsgierig aan en hielp me toen in de auto die... leeg was.

Ik schudde verward mijn hoofd. 'Waar is...?'

'Meneer Williams is... verlaat,' antwoordde hij afgemeten. 'Hij heeft me opdracht gegeven u naar de club te brengen. Hij komt daarnaartoe.'

Ik knikte. Roger was per slot van rekening een drukbezette, belangrijke man. Als ik deel wilde uitmaken van zijn wereld, zou ik dat moeten begrijpen. En, o, de club. Wat klonk dat geweldig, alsof ik al lid was. Het was nog mooier dat deze privéauto me uit mijn armoedige buurt haalde en me naar een betere bracht.

Vanaf de pluchen achterbank van een auto met chauffeur zag het oosten van Londen er heel anders uit. De luifel van Lainey's Bakery, waar ik soms theedronk, zag er verweerd en sjofel uit. Een dakloze zat in elkaar gezakt met een fles drank op schoot en twee tienerjongens gingen met elkaar op de vuist.

Aan de andere kant van de brug glinsterden de lichtjes van Londen als diamanten in de nacht. Ik keek nog één keer achterom en voelde een onbeschrijfelijke pijn toen ik mijn buurt in de verte zag verdwijnen. Al mijn hele leven droomde ik ervan te ontsnappen, en nu haalde deze auto me hier weg.

Voor de Royal Automobile Club hielp een portier me uit de auto. ‘Goedenavond, mevrouw,’ zei hij, terwijl hij een paraplu boven mijn hoofd hield alsof het zijn gezworen plicht was om geen druppel regen op mijn jurk te laten vallen. Ik had het idee dat hij zijn jas nog op de grond zou gooien om te voorkomen dat een dame met haar bevallige voeten in een plas zou stappen. ‘Dineert u vanavond bij ons?’ vroeg hij opgewekt, met een accent dat direct zijn East End-afkomst verraadde... die ik met zo veel moeite had verbloemd.

Voordat ik antwoord kon geven, gebaarde de chauffeur van achter het stuur, en onwillekeurig vroeg ik me af hoe vaak deze twee mannen dit gesprek al hadden gevoerd over Rogers ándere afspraakjes. ‘Ze ontmoet meneer Williams.’

De portier knikte direct, al vervaagde zijn glimlach even. ‘Ja... natuurlijk, meneer.’

Binnen nam een bediende mijn jas aan, terwijl ik naar een verwijnde kroonluchter van honderden kristallen staarde. Ik verwonderde me erover dat zo’n enorm gevaarte bleef hangen, maar dwong mezelf weg te kijken om maar niet over te komen als een naïef meisje dat naar al die opsmuk staarde.

‘Deze kant op, mevrouw,’ zei een man in een witte smoking. Hij leidde me de trap op naar een eetzaal met vergulde armaturen, bewerkelijke meubels en fijntjes geschilderde fresco’s op het plafond. De gasten droegen prachtige kleren: de mannen in jacquet, de vrouwen met lange witte handschoenen en bontjes over hun schouders. Ik had mijn enige paar handschoenen thuisgelaten omdat ze vuil waren, en wenste nu vurig dat ik een bontje had waarin ik mijn blote handen kon verbergen nu iedereen voor mijn gevoel naar me staarde. Ik vroeg me af of ze wisten dat ik hier voor het eerst was. Ik vroeg me af of ze het konden ruiken.

‘Uw tafel,’ zei mijn begeleider, en hij trok mijn stoel naar achteren. Het was niet zomaar een tafel, het was duidelijk de béste, op een verhoging die uitkeek over de hele eetzaal. En daar zat ik dan, in mijn eentje.